

วันสมโภชพระนางมารีย์รับเกียรติยกขึ้นสวรรค์ทั้งกายและวิญญาณ

(วันอาทิตย์ที่ 18 สิงหาคม ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก เมื่อเด็กเล็กๆ สะดุดล้มและเจ็บนิ้วมือ เขามักจะร้องไห้และรีบวิ่งไปหาแม่ สิ่งที่แม่ทั่วไปมักจะทำคือ จูบหรือเป่าลมเหนือนิ้วมือที่เจ็บเพื่อปลอบโยนเขา แล้วเด็กคนนั้นจะรู้สึกดีขึ้น เด็กๆ รู้ดีว่าแม่รักพวกเขาและเสียสละมากมายเพื่อพวกเขา ในฐานะคาทอลิกคนหนึ่งเราถือว่าพระนางมารีย์เป็นแม่ผู้สถิตในสวรรค์ของเรา แม่ผู้รักเราอย่างใหญ่หลวง แม่ผู้เฝ้าดูแลเอาใจใส่และปกป้องคุ้มครองเราตลอดเวลา พระนางทรงเป็นแม่ผู้ซึ่งเราสามารถบอกเล่าความทุกข์และความสุขได้ หลายคนคงจำคำพูดของพระเยซูเจ้าก่อนที่พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนได้ดี พระองค์ตรัสกับพระนางมารีย์ที่ยืนอยู่เชิงไม้กางเขนว่า **“แม่ นี่คือลูกของแม่”** (ยน 19:26) แล้วตรัสกับนักบุญยอห์นที่อยู่ใกล้ๆ ว่า **“นี่คือแม่ของท่าน”** (ยน 19:27) พระศาสนจักรมองเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ในเชิงสัญลักษณ์โดยอธิบายว่านักบุญยอห์นคือตัวแทนเราทุกคนผู้เป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้า พร้อมกับชี้ให้เห็นว่าบนไม้กางเขนนี้เองพระเยซูเจ้าทรงมอบพระมารดาของพระองค์ให้เป็นมารดาหรือแม่ของเรา

นักบุญเทเรซาแห่งลีสีเออเป็นคนที่ถือว่าพระนางมารีย์เป็นแม่อีกคนหนึ่งของท่าน ท่านสูญเสียแม่ก่อนที่จะท่านจะอายุครบสิบปี ต่อมาท่านป่วยหนักและหายจากโรคร้ายอย่างน่าอัศจรรย์ผ่านทางคำเสอนอวิงวอนของพระนาง ท่านตระหนักดีว่าตนเองไม่ต่างจากเด็กตัวเล็กๆ ที่อยู่ในอ้อมแขนของพระนาง เหมือนที่พระกุมารเยซูทรงพบการปกป้องคุ้มครองในอ้อมแขนของพระนาง นักบุญเทเรซาได้พบเช่นเดียวกัน แน่نون ไม่เพียงนักบุญเทเรซาเท่านั้น แต่คริสตชนทั่วโลกมีประสบการณ์เดียวกันนี้ นำสังเกตว่าในประเทศไทยของเรา 6 ใน 10 อาสนวิหารประจำสังฆมณฑลมอบให้พระนางมารีย์เป็นองค์อุปถัมภ์ รวมทั้งสังฆมณฑลอุดรธานีด้วย ดังนั้น วันสมโภชพระนางมารีย์รับเกียรติยกขึ้นสวรรค์ทั้งกายและวิญญาณจึงเป็นวันที่น่าชื่นชมยินดีสำหรับเราทุกคน เพราะเป็นวันที่เราฉลองสิทธิพิเศษที่พระเจ้าประทานแด่แม่แห่งสวรรค์ของเรา

ความจริงประการหนึ่งที่เราต้องยอมรับคือในฐานะมนุษย์เราทุกคนมีความโน้มเอียงในทางบาปด้วยกันทั้งนั้น หลายครั้งเราไม่ยอมปล่อยให้พระเจ้าควบคุมชีวิตของเราหรือไม่ยอมสยบต่ออำนาจของพระองค์ บางครั้งเรายืนอยู่เฉพะะพักตร์พระองค์ราวกับว่าเราเป็นเทพเจ้าอีกองค์หนึ่ง หัวใจทุกห้องเต็มไปด้วยตัวเราเองจนไม่มีที่ว่างสำหรับพระองค์ เราไม่เปิดโอกาสให้พระองค์เข้ามาในชีวิตเราเพื่อช่วยเหลือและทำงานผ่านทางตัวเรา พุดง่าย ๆ คือ เราไม่ได้มอบชีวิตทั้งครบไว้ในความรักและพระเมตตาของพระองค์ บางคนให้ตนเองแต่พระองค์แบบครึ่งๆ กลางๆ เราต้องไม่ลืมว่าเพื่อพบพระเจ้าในสวรรค์เราต้องยอมมอบตนเองทั้งครบแต่พระองค์เสียก่อน นั่นคือ ปล่อยให้พระองค์เป็นเจ้าของชีวิตของเราและยอมรับว่าเราเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งซึ่งเป็นสิ่งสร้างและผู้รับใช้ที่ต่ำต้อยของพระองค์เท่านั้น

